

ΑΛΛΟ ΤΟ ΕΝΑ ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΤΟ ΑΛΛΟ

...Άλλο είναι ή άκίνησία τών μελών του σώματος και αύτων τών παθών τής ψυχής, και άλλο ή απόκτηση τών άρετών. Γιατί ή άκίνησία τών μελών του σώματος και τών παθών τής ψυχής είναι έκ φύσεως, ενώ ή απόκτηση τών άρετών έχει συνήθεια νά καταστέλλει και όλες τίς φυσικές κινήσεις.

Άλλο είναι τό νά μήν έπιθυμεί κάποιος τίποτα από τά χαρμόσυνα του κόσμου και ήδονικά και άλλο τό νά έπιθυμεί τά ούράνια και αίώνια άγαθά· διότι τά χαρμόσυνα και ήδονικά του κόσμου τά καταφρόνησαν και άλλοι άνθρωποι και οι περισσότεροι από αύτους για άλλη αίτία· ενώ για τά ούράνια άγαθά πολλοί λίγοι φρόντισαν.

Άλλο είναι τό νά μή ζητά κάποιος δόξα από τους άνθρωπους και άλλο τό νά είναι όλότελα κρεμασμένος από τήν δόξα του Θεού και νά ζητά αύτήν πάντοτε· γιατί τήν ανθρώπινη δόξα τήν μίσησαν και οι περισσότεροι μέ τό νά κυριεύθηκαν από άλλα πάθη, ενώ τήν θεία πολλοί λίγοι άξιώθηκαν νά τήν λάβουν μέ πόνο και κόπο πολύ.

Άλλο είναι τό νά εύχαριστιέται κάποιος μέ πενυχρό φόρεμα και νά μήν έπιθυμεί λαμπρή στολή και άλλο τό νά είναι ντυμένος τό φώς του Θεού· γιατί τήν λαμπρή στολή τήν καταφρόνησαν πολλοί, μέ τό νά σέρνονται από άλλες μύριες έπιθυμίες· ενώ τό Θείο φώς ντύθηκαν μονάχα αυτοί που καταξιώθηκαν νά γίνουν Υιοί του Φωτός και τής ήμέρας·

Άλλο είναι τό νά λέει κάποιος ταπεινά λόγια και άλλο τό νά έχει ταπεινό φρόνημα.....ή Αγία Ταπείνωση και τά έπίλοιπα της ιδιώματα και χαρίσματα και οι ένέρ-γειές της δέν είναι στην έξουσία μας, αλλά είναι χάρισμα Θεού, για νά μήν καυχηθεί κάποιος ούτε σε αυτό...

Άλλο είναι τό νά μή λυπάται κάποιος, ούτε νά όργίζεται στις άτιμίες· και ύβρεις και πειρασμούς και θλίψεις όπου άκολουθούν και άλλο τό νά τά θέλει αυτά μέ τήν εύχαρίστησή του.

Άλλο είναι τό νά παρακαλά κάποιος τόν Θεό για εκείνους που κάνουν σε αυτόν αυτά και άλλο τό νά τους συγχωρεί και άλλο πάλι νά τους άγαπά έξ όλης του τής ψυχής ως εύεργέτες του...

Και από αυτά πάλι τό άνώτερο και ύψηλότερο χωρίς καμμία σύγκριση μου φαίνεται πως είναι τό νά λησμονήσει κάποιος τελείως τους πειρασμούς όπου έχειπά-θει και νά μήν θυμάται ποτέ εκείνους που τόν λύπησαν...]

(Αγ. Συμεών του Νέου Θεολόγου, απόσπασμα από τόν όγδοηκοστόλόγο, περί άπαθείας.)